

La VIII Travessada de les Gavarres o unes breus reflexions sobre l'excursionisme

per Quim Carreras

No és aquest un comentari bucòlico-excursionista o modèlicament descriptiu del que ha estat la Travessada d'enguany. Aquesta tasca ja ha estat acuradament realitzada pels companys a la publicació local «Llum i Guia» i al «Drecera» extraordinari editat per la mateixa Travessada. Simplement voldria apuntar algunes reflexions que ja fa temps vinc constatant i que la Travessada ha confirmat una vegada més.

Enguany, els participants érem vint i escaig. Malgrat alguns «lapsus» amb la publicitat i la coincidència amb la Marxa de l'Arboç dels companys bisbalencs, mai la participació no havia estat tan disminuïda. Però, potser, el greuge més fort no ve d'aquestes qüestions sinó d'altres més lligades al tarannà excursionista de l'actualitat.

La Travessada sempre ha estat més vinculada al món de l'excursionisme i no al propi de les marxes populars. És per això que alguns participants dels anys anteriors acabaven el recorregut decebuts, i certament els organitzadors poc podien fer per consolar-los. Els recorreguts de la Travessada no han estat escollits per córrer, han estat escollits per caminar, per conversar tot caminant i sobretot per contemplar. Si tothom ho fes així, no hi hauria qui, com els típics del xandal i «vambes» últim model, que, tot i córrer, fan l'itinerari amb el mateix temps que els caminaires, simplement perquè el marcatge del recorregut, pensat per als qui caminen i contemplen, els passa desapercbut i sovint perden la ruta. Aquests, òbviament, ja no tornen l'any següent. Els que sí tornen són els pròpiament excursionistes, però aquests, com ja sabem, constituïm una minoria, greuge petit si no tinguéssim en compte que no es renova.

Darrerament l'excursionisme, considerat d'antuvi com l'esport nacional català, no fa gaire honor a aquesta qua-

lificació. Tothom sap, tothom comenta que les entitats excursionistes estan en crisi, hi ha manca d'interès (de gent) en l'organització d'activitats i manca de participació. Entrar a parlar de les causes d'aquesta crisi és tema per a un altre escrit, i ara només voldria comentar la situació del present, la qual és francament poc engrescadora. Hem d'ésser conseqüents, potser es parla de crisi, però, que no en parla avui?. És una qüestió que va lligada sempre amb el passat immediat i és clar, ja no estem a l'època que s'anava a l'aplec del Matagalls a desenvolupar un acte polític d'afirmació nacional. Per altra banda, les que haurien d'haver estat les noves generacions excursionistes, no han estat gens ni mica motivades. Als joves de menys de vint-i-cinc anys se'ns anomena la primera generació de la televisió (per donar un exemple), i tothom pot intuir el que això significa. Que la cultura occidental està fent un canvi és quelcom que ningú no qüestiona; si el resultat serà bo o dolent, ja és més qüestionable.

Però tornem a la Travessada. No

hem d'ésser apocalíptics; mentre hi hagi algú que tingui interès a fer-la valdrà la pena esmerçar temps i diners (sempre que no signifiqui la ruïna) per organitzar-la. El plaer que podem sentir uns excursionistes, entre nostàlgics i convençuts, tot contemplant part del massís de les Gavarres o de la plana de l'Empordà des del cim del Puig del Bassacoma o bevent aigua a la Font de Cantagalls no té preu i, malgrat el desànim general, intentarem fer com les pedres del camí del Güell, que durant anys van aguantar sense trencar-se el pas dels caruatges, com ho constaten els solcs o regates que hi apareixen de forma continuada.

Som, però, molt pocs i això fa entreveure un futur incert. Només l'esperançadora activitat desenvolupada per les seccions infantils de les entitats i promoguda per l'administració catalana pot donar una empenta a l'activitat excursionista. Ningú no dubta que és un enfocament diferent, potser bo, potser no tant, però és, ara per ara, l'única possibilitat objectiva de no deixar passar l'esport nacional a la història.